

været fuld i det Øjeblik, han slog, eller fordi Overfaldet udføres af Individder, der nedstamme fra fordrukne Forældre og derfor have faaet den raa Natur i medfødt Gave. Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har ikke Ret i, at der ikke er Forskel paa de medfødte Anlæg, som Mennesker komme til Verden med.

Spørgsmaalet er, hvad man kan gøre her. Det er et meget vanskeligt Spørgsmaal, hvorledes man skal stille sig til de Individets Ansvarlighed, som begaa Forbrydelser i beruset Tilstand. Det er et meget stort Antal, der her er Tale om, mellem 7—8000 Forbrydelser begaaes hvert Aar i Fuldskab. Og vi, der kæmpe for Ædruelighedens Fremme i Folket, kunne naturligvis kun være glade for, at Lovgivningen, ogsaa fæster sin Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal. Hidtil have vi fulgt den Opfattelse, at naar Folk ere berusede, ere de ikke fuldt ansvarlige for deres Gerninger. Dette ønske vi at komme bort fra. Det kan ikke blive ved at gaa, at Beruselse skal tage Ansvaret bort, men paa den anden Side, uden videre at springe over til det, som det ærede Medlem for Bræstrup (Laust Jensen) foreslaar, at tage alt Hensyn dertil bort og sige: Enten du har været saa beruset, at du ikke har vidst, hvad du gjorde, eller du har været ganske klar, straffes du paa samme Maade, har ogsaa sine moralske Betænkeligheder, thi et Menneskene skal dog egentlig kun svare for det, han har vidst, han har gjort. Men saa forekommer det mig at baade det mest rationelle og det mest humane var at sige til vedkommende: Det viser sig, at naar du bliver beruset, bliver du ondskabsfuld og slaar, og derfor flytte vi Ansvaret hen til det Punkt, da du begynder at drikke dig fuld; naar du bliver fuld, kan du ikke tænke over, hvad du gør og derfor: Tænk over det, inden du drikker dig fuld. Vi dømme ham ikke til at være Afholdsmand, men kun til ikke at drikke sig fuld, for saa har han Ansvaret. Om den Side af Sagen, at vedkommende ved et Tilhold om ikke at drikke sig fuld, fik en særlig kedelig Stilling i Samfundet, idet man vidste, han maatte ikke drikke, og hans Kammerater vilde drille ham dermed, siger jeg, at i og for sig er det vel ikke en Ulykke, at han faar en saadan Stilling. Naar et Menneske, fordi han var stjaalet for 10 Kr., faar en meget vanskelig Undtagelsestilling, idet han taber sine borgerlige Rettigheder, og Folk kunne pege Fingre ad ham, og sige: Du kan ikke gaa til

Valg, var det saa for meget, om et Menneske, der skamferer et andet, faar denne vanskelige Stilling, at maatte finde sig i, at man driller ham med, at han ikke maa drikke sig fuld? Det forekommer mig ikke. Men i øvrigt er det jo Meningen, at denne Bestemmelse, her er foreslaaet, skulde hjælpe ham mod Fristelsen. Man maa ikke tro, at andre ikke friste Folk til at drikke, de lokke og drage dertil, og det er en af Grundene til, at vi have dannet Afholdsforeninger for at støtte Folk mod Forlokkelse. Og denne Bestemmelse, skulde stive vedkommende af til at sige: Enten I kalde mig Tøs eller I drille og haau mig, det er lige meget, jeg ved, hvad det drejer sig om, og vil ikke gøre det. I alt Fald maa man være klar over, at Arbejdet paa at fremme Ædrueligheden i Folket er noget for sig, og et andet Spørgsmaal er, hvad vi skulde gøre over for Forbrydelser begaaede i Fuldskab. Det er alene det sidste, her er Tale om, og derfor vil jeg meget anbefale at stemme for Forslaget, som det nu ændres ved Forslagsstillernes Ændringsforslag, og mod det Forslag, det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) har stillet, om at ophæve denne Bestemmelse.

Dermed kunde jeg for saa vidt slutte, men da jeg nu har Ordet, vil jeg med faa Ord motivere min Afstemning over Lovforslaget i det hele og særlig dets § 2. Det forekommer mig, at man i Diskussionen om Lovforslaget har en syndig Lyst til at sammenblende de to Ting: Forbedring og Straf. Det er to modsatte Principper, som i og for sig ikke have noget med hinanden at gøre. Forbedring er dette, at Samfundet kalder til sig, Straf er det, at jage bort, og disse to Ting kan man ikke gøre paa en Gang. Selvfølgelig mener jeg, at al vor Virksomhed skulde gaa ud paa Forbedring, og ganske vist mener jeg, vi have gjort ikke saa lidt for at forbedre Samfundet, men der er langt, langt mere at gøre endnu, og alt, hvad der kan sigte til Forbedring af Samfundet, baade ved Kirkens og Skolens Virksomhed, ved Børnehjem og andre humane Foranstaltninger, skal faa min Støtte, det mener jeg, vi aldrig nogen Sinde kunne faa for meget af. Forbedring hører hjemme paa disse Felter, men ikke i Straffeloven. Naar Forbedring ikke hjælper, hvad skulle vi saa gøre? Leo Tolstoj, som vel er en Autoritet paa dette Omraade, har en lille Skildring af en gammel Kone, som har en Kalv, og denne Kalv klapper hun, og den æder af hendes Haand. Den er imidlertid